

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/194/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4304112798
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4304112798.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v spore žalobcu: Q.. X. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., G. XXX, zastúpený JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom, so sídlom Bratislava, Prievozská 14/A, IČO: 36 860 484, proti žalovanej: H.. U. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. I. XXX, zastúpená JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, so sídlom Veľký Krtíš, Mierová 1, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaniach žalobcu aj žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 26. marca 2018 č. k. 8C/11/2004-842 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í takto:

I. Z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov p r i k a z u j e do výlučného vlastníctva žalovanej:

AKTÍVA:

A/ sumu 90.000 eur, ktorá predstavuje kúpnu cenu za prevod rodinného domu so súp. č. XXX, postavený na parc. č. 323/70, zapísaný na LV č. XXX, nachádzajúci sa v katastrálnom území P. I., obec B. I., okres Levice;

B/ pozemok parcely registra „E“ parc. č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda, zapísaný na LV č. XXX, kat. úz. P. I., obec B. I., okres Levice v hodnote 978,45 eura;

PASÍVA:

A/ úver č. 402/6128/1998 vedený v Štátnom fonde rozvoja bývania v Bratislave, ktorý bol ku dňu 06. 07. 2001 vo výške 19.916,35 eura.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť zostatok úveru č. 402/6128/1998 poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania v Bratislave vo výške 8.136,64 eura.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobcovi vyrovnávací podiel v sume 5.399,04 eura do 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov z predmetu konania vo výške 1.364,75 eura na účet: W VS: 5532961207, ŠS: 4346446018, KS: 0999 podľa položky 6 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patria:

I. Aktíva:

- rodinný dom so súp. č. XXX, postavený na pozemku parc. č. 323/70, zapísaný na LV č. XXX, nachádzajúci sa v katastrálnom území P. I., obec B. I., okres Levice v hodnote 90.000 eur,
- pozemok parcely registra "E" s par. č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda, zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. P. I., obec B. I., Okres Levice v hodnote 978,446 eur

Pasíva:

- úver č. 402/6128/1998 vedený v Štátnom fonde rozvoja bývania Bratislava, ktorý ku dňu 06. 07. 2001 predstavuje výšku 19.916,35 eura.

II. Súd do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal:

- pozemok parcely registra "E" s par. č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda, zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. P. I., obec B. I., okres Levice v hodnote 978,45 eura;
- a žalovanej prikázal splácať zostatok úveru č. 402/6128/1998 voči Štátnemu fondu rozvoja bývania v Bratislave vo výške 8.136,64 eura.

III. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 5.888,37 eura do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

V. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov z predmetu konania vo výške 176,65 eura na účet: W VS: 5532961207, ŠS 4346446018, KS: 0999 podľa položky 6 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 470 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 391 ods. 2 CSP, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150, § 145 ods. 1 a § 40a Občianskeho zákonníka, ako aj vykonaným dokazovaním.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že manželstvo žalobcu a žalovanej bolo právoplatne rozvedené dňa 06. 07. 2001, kedy došlo aj k zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva. Medzi stranami sporu nedošlo k vyporiadaniu dohodou, preto súd vykonal vyporiadanie na návrh žalobcu. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu súd na základe zhodných tvrdení strán a listinných dôkazov zahrnul nehnuteľnosť - pozemok vedený na LV č. XXX pre k. ú. P. I., parcely registra "E" evidovanej ako parc. č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda, dlh voči ŠFRB vo výške ku dňu právoplatnosti rozvodu. Súd, viazaný právnym názorom krajského súdu, zahrnul do masy BSM aj nehnuteľnosť - rodinný dom súp. č. XXX, na parcele č. 323/70, vedený na LV č. XXX, k. ú. P. I., obec B. I., okres Levice, ktorý však bol v priebehu konania prevedený kúpnu zmluvou V-3906/2010 zo dňa 15. 10. 2010 na rodičov žalovanej - ako kupujúcich X. W., nar. XX. XX. XXXX a B. W., rod. V., nar. XX. XX. XXXX. Vychádzajúc z ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustálenej judikatúry (napr. NS ČSSR R15/1964, NS ČR R8/1977, NS SR 3Cz 51/1980, Vrchní súd v Prahe 5Cmo 604/1994, NS ČR 22Cdo 3005/1999, NS SR 2Cdo 50/2000) žalovaná ako prevodca rodinného domu ako spoločnej veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre platný prevod inej než bežnej veci potrebovala súhlas žalobcu. Žalobca sa však relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy v spore ani žalobou nedomáhal. Preto súd tento právny úkon považuje za platný, pretože súd ex offo nemôže prihliadať na relatívnu neplatnosť právneho úkonu, to je možné len na námietku. Dôsledkom predaja spoločnej veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov len jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela, t.j. predaj rodinného domu žalovanou má právne účinky právneho úkonu, ktoré sa prejavia vo sfére spoločných vecí tým, že ide o tzv. transformáciu majetku patriaceho do bezpodielového vlastníctva manželov a súd vezme pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu hodnotu tohto majetku, t.j. sumu 90.000 eur na strane aktív, ktorá suma v prejednávanej veci predstavuje výťažok z kúpnej ceny rodinného domu. Súd mal vedomosť o cene za predaj nehnuteľnosti - rodinného domu z č. I. III kúpnej zmluvy (č. I. 314) zo dňa 12. 10. 2010. Súd nevychádzal zo stanovenej všeobecnej ceny nehnuteľnosti určenej v znaleckom posudku č. 57/2012, keďže súd mal za to, že pri zisťovaní ceny nehnuteľnosti, ktorá tvorí predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, treba vychádzať z jej všeobecnej ceny určenej v závislosti od situácie na trhu s nehnuteľnosťami v danom mieste a čase, ku ktorému sa bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadava (NS SR 4Cdo 113/2000). Kúpna cena nehnuteľnosti bola zmluvnými stranami dohodnutá na 90.000 eur a súd mal za to, že takto dohodnutá kúpna cena odrážala trhovú hodnotu nehnuteľnosti - rodinného domu v súlade s podmienkami na voľnom trhu. Žalobca s kúpnu cenou

nehnutelnosti, t.j. so sumou 90.000 eur súhlasil, preto ju súd mal za nespornú a to bez ohľadu na znalecký posudok č. 57/2012.

1.2. Pri vypořádání súd vychádzal z rovnosti podielov oboch bývalých manželov. Do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosti: 1. rodinný dom so súp. č. XXX na parc. č. 323/70, vedený na LV č. XXX pre k. ú. P. I. v hodnote 90.000 eur a 2. pozemok parc. č. 323/36 s výmerou 1645 m² - orná pôda vedený na LV č. XXX v hodnote 978,446 eura, aktíva žalovanej tak činia 90.978,446 eura. Dlh voči ŠFRB preberie podľa zhodného tvrdenia strán žalovaná, a to ku dňu právoplatnosti rozvodu vo výške 19.916,35 eura. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje zásady vypořádania, každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo so svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. V zmysle uvedených zásad súd prihliadol na finančný prínos žalovanej na nadobudnutí spoločného majetku vo výške 59.749,05 eura (1.800.000 Sk) titulom daru od rodičov žalovanej. Súd vzal za preukázané, a to najmä z výpovede žalovanej, z výpovede svedkov B. W. a X. W. - rodičov žalovanej (č. I. 76 - 80), z čestného prehlásenia zo dňa 31. 12. 2000 a zo dňa 28. 09. 2012 (č. I. 592), že rodičia žalovanej v priebehu výstavby rodinného domu darovali finančnú čiastku vo výške 1.800.000 Sk žalovanej. Uvedený záver vo svojom rozhodnutí vyslovil aj odvolací súd (č. I. 705). Súd konštatuje, že nebolo v konaní sporné, že v čase výstavby rodinného domu bol žalobca študentom, hral futbal na regionálnej úrovni a žalovaná bola na materskej dovolenke. Súd konštatuje, že okrem úveru zo ŠFRB nemali finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu a súd sa stotožnil s právnou argumentáciou právneho zástupcu žalovanej, že rodičia žalovanej pomáhali finančne pri výstavbe rodinného domu, a to konkrétnou sumou 1.800.000 Sk, ktorú sumu darovali žalovanej. Z uvedeného dôvodu súd od sumy aktív žalovanej 90.978, 446 eura odpočítal jej finančný prínos na nadobudnutí majetku vo výške 59.749,05 eura. Súd od aktív žalovanej ďalej odpočítal pasíva, ktoré predstavujú výšku úveru zo ŠFRB, to ku dňu právoplatnosti rozvodu vo výške -19.916,35 eura, pričom strany sporu zhodne uviedli, že žalovaný predmetný dlh neplnil. Pasíva žalovanej tak činia sumu 79.665,40 eura. Súd žalovanej prikázal splácať zostatok úveru č. 402/6128/1998 voči Štátnemu fondu rozvoja bývania v Bratislave vo výške 8.136,64 eura, keďže strany sporu zhodne uviedli, že žiadajú, aby úver naďalej splácala žalovaná. Súd zistil daný zostatok úveru ku dňu 21. 02. 2018 z oznámenia ŠFRB, aktuálna mesačná splátka je 53,41 eura a ŠFRB neeviduje žiadnu dlžnú sumu. Na žalobcovej strane aktíva neboli. Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (č. I. 706), prihliadol na finančný prínos žalobcu na nadobudnutí spoločného majetku vo výške 463,48 eura (80.000 HUF), ktorú sumu pripísal na stranu pasív žalobcu. Ide o hodnotu cenných papierov v nominálnej hodnote 80.000 HUF, ktoré mu boli darované starým otcom. Pasíva žalobcu tak činia 463,48 eura. Rozdiel medzi aktívami a pasívami žalovanej činí 11.313,26 eura (90.978,446 eura - 79.665,40 eura) a rozdiel medzi aktívami a pasívami žalobcu je 463,48 eura. Rozdiel medzi hodnotami, ktoré dostanú strany je vo výške 11.776,74 eura v prospech žalovanej, takže žalovaná je povinná žalobcovi zaplatiť polovicu tejto sumy, t.j. 5.888,37 eura do 90 dní od právoplatnosti, ktorú lehotu považuje súd, vzhľadom na výšku sumy a fakt, že to odôvodňujú rodinné a finančné pomery žalovanej, za primeranú.

1.3. Keďže žalovaná bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov, súd uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vypořádanie BSM z predmetu konania podľa položky 6 písm. b/ sadzobníka zákona č. 71/92 Zb. 3% zo sumy vyrovnávacieho podielu, t. j. zo sumy 5.888,37 eura a uložil sumu 176,65 eura žalobcovi zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP a § 262 ods. 1 CSP, a vzhľadom k tomu, že konanie o vypořádanie BSM je špecifickým konaním obsahujúcim prvky tak sporového, ako aj mimosporového procesu, súd, vzhľadom na charakter konania a skutočnosť, že pomer úspechu a neúspechu strán nie je možné určiť, rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal vo výroku III. jeho zmeny tak, že žalovaná bude zaviazaná zaplatiť mu na vyrovnanie jeho podielu sumu 25.545,10 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov

k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Žalobca nesúhlasí so skutkovým zisteným súdu prvej inštancie, podľa ktorého účastníci konania, okrem úveru zo ŠFRB, nemali finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu, a preto sa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalovanej, že rodičia žalovanej pomáhali pri výstavbe rodinného domu, a to konkrétne sumou 1.800.000 Sk, ktorú darovali žalovanej a z ktorého dôvodu súd od aktív žalovanej 90.978,446 eura odpočítal jej finančný prínos na nadobudnutí majetku vo výške 59.749,05 eura. V procese dokazovania namietal a odporoval tvrdeniam vypočutých svedkov - rodičov žalovanej, že títo v čase, keď mala byť takáto vysoká suma darovaná výlučne len žalovanej, takouto sumou nedisponovali, a preto navrhol vykonať dokazovanie na preukázanie ich tvrdení. Navrhoval, aby uvedení svedkovia predložili aspoň jeden doklad na preukázanie svojich tvrdení a rovnako navrhoval, aby súd zameral dokazovanie na odvedenie dane z darovanej sumy 1.800.000 Sk. Napriek jeho návrhom, súd dokazovanie týmto smerom vôbec nezameral, a takýmto konaním zaťažil vydané rozhodnutie vo výroku III. vadami uvedenými v § 365 ods. 1 písm. e/, f/ CSP. I napriek nevykonaným dôkazom podľa jeho názoru žalovaná neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení o postupom prebratí finančných prostriedkov formou darovania od svojich rodičov v sume 1.800.000 Sk v čase od roku 1993 do 31. 12. 2000.

2.2. Poukázal ďalej na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, ako aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorých sa konštatuje, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní dôsledne neriadil ustanoveniami Dohovoru, Ústavou SR, Občianskym zákonníkom, ale ani judikatúrou ESĽP a z odôvodnenia rozsudku nie je možné bez pochybností zistiť, akými ďalšími relevantnými právnymi úvahami bol súd vedený, keď zo zisteného skutkového stavu v časti preukazujúceho vážne pochybnosti o tvrdeniach žalovanej a svedkov - rodičov žalovanej o poskytnutí daru výlučne žalovanej v tak vysokej čiastke - 1.800.000 Sk vyvodil právny záver, na základe ktorého od sumy aktív žalovanej 90.978,446 odpočítal jej finančný prínos na nadobudnutí majetku vo výške -59.749,05 eura. Závery súdu prvej inštancie sú podľa jeho názoru nelogické, založené na ľubovôli, bez akejkoľvek racionálnej opory v platnej právnej úprave a v zistenom skutkovom stave veci.

2.3. Na základe uvedených skutočností po rozdelení sumy 90.000 eur na podiel žalobcu a žalovanej v rovnakom rozsahu, a to na 45.000 eur pre každého účastníka konania a jeho zníženie o 18.957 eur, by bol podiel žalobcu v sume 26.043 eura a po záverečnej úprave znížením o kúpnu cenu pozemku v sume 30.000 Sk po prepočte konverzným kurzom v sume 995,80 eura ($995,80 \text{ eur} : 2 = 497,90$), po zaokrúhlení 497,90 eura by podiel žalobcu bol v sume 25.545,10 eura ($26.043 \text{ eur} - 497,90 \text{ eura} = 25.545,10 \text{ eura}$).

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním aj žalovaná, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodila tým, že je nesporné, že medzi ňou a kupujúcimi X. W. a B. W. došlo dňa 20. 09. 2010 k predaju rodinného domu, ktorý bol vedený na liste vlastníctva ako jej výlučné vlastníctvo, a to za sumu 90.000 eur. Súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že kúpna cena pozostávala z troch súm, a to sumy 59.749,05 eura, t. j. dar, ktorý bol poskytnutý výlučne jej osobe počas trvania manželstva a suma 29.874,52 eura ako poskytnutá pôžička zo strany jej rodičov, ktorá týmto bola vrátená, a teda táto pôžička nebola zahrnutá do pasív BSM, keďže z tejto pôžičky, ktorá jej bola poskytnutá, boli vykonané aj dokončovacie práce na rodinnom dome, a teda rodinný dom mal vyššiu hodnotu.

3.1. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že rodinný dom v čase rozvodu manželstva nebol úplne dokončený a bolo potrebné urobiť dokončovacie práce v rozsahu, ako bolo uvedené v súdnom konaní, avšak tým, že rodinný dom predala rodičom za trhovú obvyklú cenu v mieste bydliska v čase predaja, ktorú je možné porovnávať s ponukami viacerých realitných kancelárií v regióne aj v súčasnej dobe, kde už boli zahrnuté predmetné dokončovacie práce, ktoré boli financované z uvedenej pôžičky, bolo preto nesprávne, že tieto dokončovacie práce neboli zahrnuté do pasív BSM, resp. súd zobral do úvahy len predajnú trhovú cenu nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, a nie trhovú cenu nehnuteľnosti, t. j. v akom stave existoval rodinný dom ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželov.

3.2. Žalobca nenapadol prevod rodinného domu z jej strany v zákonom stanovenej lehote a nevzniesol žiadne relevantné námietky voči tomu, že na výstavbu rodinného domu jej poskytli rodičia sumu 1.800.000 Sk a po rozvode manželstva jej požičali sumu 900.000 Sk na dokončenie rodinného domu.

Je nelogické, že na jednej strane súd prvej inštancie akceptoval to, že jej rodičia poskytli dar vo výške 1.800.000 Sk, ale nezohľadnil už sumu 900.000 Sk, t. j. 29.874,52 eura. Stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s odôvodnením rozsudku v tej časti, kde súd považoval prevod nehnuteľnosti za platný právny úkon s tým, že je nespochybniteľné, že jej rodičia darovali čiastku 1.800.000 Sk na výstavbu rodinného domu. Opätovne preto pripojila predmetnú kúpnu zmluvu, ktorej súčasťou je aj kúpna cena a zápočet vrátenia uvedenej pôžičky, ktorá jej síce bola poskytnutá po rozvoде manželstva, ale slúžila na financovanie dokončovacích prác na rodinnom dome, a teda z vlastných finančných prostriedkov po rozvoде manželstva tento rodinný dom zhodnotila a táto skutočnosť mala byť zohľadnená pri rozhodovaní súdu, čo sa nestalo.

3.3. Okrem uvedeného, súd prvej inštancie, napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu, nezohľadnil sumu 30.000 Sk, ktorú jej darovali rodičia na kúpu pozemku, ktorý zahrnul súd do BSM, hoci finančné prostriedky na kúpu tejto nehnuteľnosti pochádzali výlučne od jej rodičov, ktorí tieto prostriedky darovali jej osobe, a preto súd mal zohľadniť v jej prospech sumu 995,817 eura. Ďalej namietala, že súd jej prikázal do výlučného vlastníctva uvedený pozemok, avšak tento je zaťažený viacerými exekúciami, ktoré sa vedú voči žalobcovi a v podstate tento pozemok nemá žiadnu hodnotu, pretože pokiaľ by ho nadobudla do výlučného vlastníctva, tak tam predmetné exekúcie a záložné práva zostanú. Podľa jej názoru, súd mal zisťovať aj výšku dlhov, ktoré spôsobil žalobca, a pokiaľ nadobudla tento pozemok, túto skutočnosť nemal zahrnúť do aktív BSM, keďže pozemok má hodnotu, ako uviedla Obec Z. I., len pokiaľ by nebol zaťažený exekučnými záložnými právami a v tomto konaní už bola poškodená z hľadiska výpočtu súdu prvej inštancie ohľadne povinnosti vyplatiť žalobcovi finančné prostriedky z titulu vyporiadania BSM.

3.4. Podľa jej názoru, súd nesprávne rozhodol aj o trovách konania v bode 29. rozsudku, kde konštatoval, že vzhľadom na charakter konania, nie je možné určiť pomer úspechu a neúspechu, a preto rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Poukázala na dôvod rozvratu manželstva, ako aj na samotné správanie žalobcu voči jej osobe, ako aj tú skutočnosť, že mala prevažný úspech, ktorý možno vyjadriť percentuálne v hlbokom nepomere voči nárokom žalobcu voči jej osobe odhadom 90 : 100, a preto jej mal súd priznať trovy konania tohto súdneho sporu, ktoré bola nútená vynaložiť na bránenie svojich práv. Poukázala aj na tú skutočnosť, že spor trvá 14 rokov a žalobca podal žalobu o vyporiadanie BSM tri mesiace pred uplynutím 3-ročnej lehoty od rozvoču manželstva. Spoločnú domácnosť opustil začiatkom decembra 2000 a od tej doby sa nepodieľal na stavbe rodinného domu, napriek tomu vedel, že je vedená ako výlučná vlastníčka tohto domu, nikdy sa nedomáhal toho, aby bol vedený na liste vlastníctva, a pokiaľ ide o pôžičku zo ŠFRV, túto splácala výlučne ona a spláca ju aj v súčasnej dobe za pomoci rodičov. Ak súd teda porovná petit návrhu žalobcu ohľadne vyporiadania BSM a ako rozhodol súd, je v tom diametrálny rozdiel, a pokiaľ sa týka trov konania, je zrejmé, že výrok o náhrade trov konania je nepreskúmateľný a nejasný, pretože súd z prednesu právneho zástupcu žalobcu a z podaní vedel, aké požiadavky žalobca voči jej osobe má a z akého titulu, a neprihliadal ani na konkrétne skutkové okolnosti konania žalobcu voči jej osobe. Bola nútená brániť svoje záujmy, ale aj záujmy vtedy ešte maloletého dieťaťa pochádzajúceho z manželstva a je preto zrejmé, že žalobca parazitoval už v čase trvania manželstva na tom, že jej rodičia boli solventní a poskytli finančné prostriedky na stavbu rodinného domu, na ktorom sa žalobca nepodieľal, a preto aj v tomto smere mal súd zohľadniť túto skutočnosť pri vyporiadaní BSM.

4. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné. Podstatou jeho odvolania je tá skutočnosť, že súd prvej inštancie uznal, že jej rodičia darovali na výstavbu rodinného domu sumu 1.800.000 Sk a žiada zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie vo výške vyrovnávacieho podielu na sumu 25.545,10 eura. Poukázala na to, že ohľadne sumy 1.800.000 Sk sa súd prvej inštancie riadil názorom odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že uniesla dôkazné bremeno ohľadne preukázania finančného daru 1.800.000 Sk. Žalobca po zrušení prvoinštančného rozsudku v konaní nevyvinul žiadnu snahu o predkladanie dôkazov, hoci bol podľa CSP poučený a nenavrhol žiadne dôkazy a na otázku súdu uviedol prostredníctvom svojho právneho zástupcu, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Má za to, že vykonaným dokazovaním, a najmä výsluchom svedkov, ako aj listinnými dôkazmi, bolo preukázané, že v čase výstavby rodinného domu bola na rodičovskej dovolenke a žalobca študoval a preukázateľne nemali žiadne finančné prostriedky, preto je logické, že niekto musel stavbu financovať, pričom bolo preukázané, že jej rodičia darovali finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu a zároveň im bol

poskytnutý úver zo ŠFRB. Ak sa rodinný dom postavil, bolo to jedine z finančných prostriedkov jej rodičov, ktoré jej boli darované a z predmetnej pôžičky.

5. K podanému odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť v bode III. tak, že žalovaná je povinná mu zaplatiť na vyrovnanie jeho podielu sumu 25.545,10 eura. Opätovne uviedol, že napriek jeho návrhom, aby svedkovia - rodičia žalovanej preukázali okrem tvrdení aj inak, že v uvedenom období disponovali tak vysokou sumou, žalovaná strana žiaden takýto dôkaz nepredložila. V priebehu konania navrhol predložiť vierohodnosť tvrdení svedkov a žalovanej, že dar prevzala a aj zaplatila daň z darovania. Poukázal nálezy Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých, ak všeobecný súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, jeho postupom boli porušené základné práva na súdnu a inú právnu ochranu. Podľa jeho názoru, ohľadne daru a pôžičky, započítania ktorej do masy BSM sa žalovaná domáha, sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní dôsledne neriadil ustanoveniami Dohovoru, Ústavou SR, Občianskym zákonníkom, CSP, ale ani judikatúrou ESLP, ktorá tvorí prameň práva a je záväzná pre všetky sudy a orgány verejnej moci, aplikujúca právne predpisy v konkrétnych prípadoch. Z doposiaľ zisteného skutkového stavu nie je možné priznať žalovanej zápočet daru a pôžičky do masy BSM, lebo v tomto smere neunesla, vzhľadom na jeho námietky, dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia ich získania a prevzatia. Návrh žalovanej priznať aj zápočet pôžičky, ktorý mala prevziať od rodičov za účelom dokončenia stavby, je v rozpore s ust. § 366 písm. d/ CSP, lebo žalovaná mala možnosť túto novotu uplatniť pred súdom prvej inštancie, a hoci jej v tom nebránila žiadna iná objektívna skutočnosť, túto skutočnosť akokoľvek neurobila predmetom dokazovania. Rovnaký záver možno urobiť aj ohľadne návrhu žalovanej započítať dar rodičov 30.000 Sk, ktorú jej mali údajne darovať na kúpu pozemku.

6. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že žalobca svoje tvrdenie neustále opakuje a táto vyplýva z koncepcie presadzovania jeho záujmov v súdnom konaní. Vo veci bolo jednoznačne zaujaté stanovisko Krajského súdu v Nitre ohľadne namietaných skutočností, pričom napriek jasnému, zreteľnému, logickému stanovisku odvolacieho súdu, žalobca neustále tvrdí a opakuje to, že nebolo preukázané, že by jej rodičia darovali na výstavbu rodinného domu uvedenú sumu a že nepredložila žiadne dôkazy. Tvrdenia žalobcu v tomto smere považuje za účelové a zavádzajúce. Poukázala na to, že žalobca nikdy netvrdil, že by mal iné finančné prostriedky, ako bolo deklarované v samotnom súdnom konaní, a preto jeho tvrdenia sú účelového charakteru so snahou získať bezdôvodné obohatenie na jej úkor. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že žije usporiadaným spôsobom života, toto nie je pravdou, pretože usporiadaný spôsob života znamená aj to, že si plní svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim potomkom, čo sa v minulosti nestávalo a o spôsobe jeho života svedčia viaceré exekúcie. Žalobca bol ten, kto opustil rodinu, nezaujímal sa o to, či má spolu s maloletým dieťaťom v tom čase z čoho žiť, či má kde bývať a ako už uviedla, neplnil si ani vyživovaciu povinnosť. Chcel len profitovať z jej úsilia a z úsilia jej rodičov, ktorí jej pomohli v najťažších chvíľach, a sponchybuje, bez akýchkoľvek relevantných podkladov, že sa jej rodičia preukázateľne podieľali značnou mierou na tom, aby mohol byť dostavaný rodinný dom.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „CSP“), ktorý nahradil a zrušil dovtedy platný procesný predpis, ktorým bol Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb. v znení noviel). Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, svojím posledným (tretím) rozhodnutím rozhodol už v tejto veci po 1. júli 2016, a preto postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Uvedené znamená, že nová zákonná právna úprava dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesných právnych noriem, čo znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového a mimosporového poriadku.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania strán boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi - stranami, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), a po skonštatovaní, že odvolania majú zákonné náležitosti a odvolatelia použili zákonné prípustné odvolacie dôvody preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, bez ohľadu na rozsah odvolania (§ 379 písm. c/ CSP v spojení s § 150 OZ), viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný

skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zrušenie súdu prvej inštancie, a preto ho odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil.

9. Pred prístupím k preskúmaniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na ustanovenia § 379 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, okrem prípadov, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. V danom prípade spôsob vyporiadania BSM vyplýva z ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Preto, pokiaľ ide o rozsah prieskumu, odvolací súd preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, pričom jeho odvolací prieskum bol striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v oboch odvolaniach strán sporu.

10. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Občiansky zákonník formou bezpodielového spoluvlastníctva upravuje spoločenstvo vlastníckych práv manželov k veciam, ktoré nadobudli počas trvania manželstva. Pre bezpodielové spoluvlastníctvo je charakteristické, že manželia nemajú kvantitatívne určený podiel na vlastníckom práve k spoločnej veci, čím sa odlišuje bezpodielové spoluvlastníctvo od podielového spoluvlastníctva. Bezpodielovosť účasti na výkone spoluvlastníckych práv a povinností je preto jedným z pojmových znakov tohto spoluvlastníctva medzi manželmi. Ďalším je zásada rovnoprávnosti manželov a zásada spoločnej a rovnakej účasti na nadobúdaní práv. Vznikom manželstva vzniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov ku všetkému, čo môže byť predmetom vlastníctva fyzickej osoby a čo manželia, resp. niektorý z nich nadobudol za trvania manželstva, okrem výnimiek uvedených v § 143 a § 143a OZ. Vznik, trvanie a zánik BSM sú zásadne podmienené vznikom, trvaním a zánikom manželstva. Predmetom BSM sú všetky hmotné veci, hnutelné i nehnuteľné, ktoré nadobudol niektorý z manželov zákonom dovoleným spôsobom (kúpnu zmluvou, spracovaním, vydržaním a pod.) za trvania manželstva s výnimkou vecí získaných dedičstvom, darovaním, vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec do vlastníctva pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka. Do bezpodielového spoluvlastníctva nepatrí ani majetok, ktorý nadobudol niektorý z manželov pred uzavretím manželstva; rozhodujúcim je okamih vzniku vlastníctva v právnom slova zmysle k získanej veci, a nie prostriedky na ňu vynaložené. Veci získané výmenou za vec alebo z výťažku z predaja veci, ktorá bola vo vlastníctve jedného z manželov, sú naďalej vo vlastníctve tohto manžela (tzv. transformácia veci). Z tejto všeobecnej zásady platia výnimky. V prípade, keď je kúpna cena zaplatená celkom z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúcimi sú obaja manželia a obaja jasne prejavia vôľu nadobudnúť kúpenú vec do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v takomto prípade výlučne investujúci manžel nekupuje vec pre seba, ale prejavuje vôľu nadobudnúť vec do bezpodielového spoluvlastníctva. Predmetom konania je vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov - strán sporu.

12. V zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. Pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti (§ 150 OZ). Pre určenie, ktoré z vecí patriacich do BSM pripadnú ktorému z bývalých manželov, nemá Občiansky zákonník osobitné hľadiská, treba však vychádzať z úvahy o účelnom využití vecí. Ďalšou je zásada rozdelenia jednotlivých častí majetku tak, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie podielov, bola pokiaľ možno najnižšia.

Súd by mal zobrať do úvahy aj hľadiská vyplývajúce z § 150 OZ, najmä potreby maloletých detí a zásluhy manžela na nadobudnutí a udržaní spoločného majetku. Do istej miery možno prihliadnúť aj na to, ktorý

z manželov po zániku BSM vec užíva. Vec môže byť pri vyporiadaní prikázaná niektorému z bývalých manželov aj proti jeho vôli. Vo výroku rozsudku, ktorým súd vyporiadava BSM, musí byť jasne a určite uvedené, aké právo bolo účastníkovi priznané alebo, aká povinnosť mu bola uložená a v akom rozsahu. Je to nutné i preto, aby pri výkone rozhodnutia mohol súd posúdiť, či sa oprávnený domáha toho, čo bolo povinnému uložené. Preto je nevyhnutné, aby veci, ktoré tomu ktorému z manželov pripadnú do výlučného vlastníctva, boli presne určené a popísané tak, aby boli jednoznačne identifikovateľné.

13. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov správne súd prvej inštancie vychádzal z princípu parity, teda rovnosti podielov, kedy výnimku z tejto zásady vo veci nezistil.

14. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že strany sporu uzavreli manželstvo dňa 11. 09. 1993, ktoré bolo rozsudkom OS Levice zo dňa 31. 05. 2001 č. k. 6C/82/01-18 rozvedené, pričom rozsudok o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 06. 07. 2001. Keďže k vyporiadaniu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva dohodou nedošlo, žalobca sa návrhom podaným na súde prvej inštancie ešte dňa 23. 03. 2014 domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to: 1. rodinného domu nachádzajúceho sa v obci B. I., kat. úz. P. I., postaveného na parc. č. 323/70, zapísaného na LV č. XXX, 2. nehnuteľnosť nachádzajúca sa v obci B. I., zapísaná na LV č. XXX ako parc. č. 323/36 o výmere 1645 m², ako aj zostatku pasív vo vzťahu k ŠFRB, ktoré vznikli na základe zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru a nenávratného príspevku zo dňa 26. 04. 2000. Zo stavebného povolenia vydaného Okresným úradom Levice, odbor životného prostredia dňa 20. 05. 1998 vyplýva, že stavebné povolenie na novostavbu uvedeného rodinného domu bolo vydané žiadateľom X. D. a jeho manželke U., rod. W.. Z kolaudačného rozhodnutia vydaného Okresným úradom Levice dňa 28. 05. 2001, právoplatného dňa 30. 05. 2001 vyplýva, že návrh na jeho vydanie podala U. D., ktorej týmto rozhodnutím bolo povolené užívanie novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. 323/70 v kat. úz. P. I.. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dňa 19. 03. 1998 strany sporu v postavení kupujúcich uzatvorili kúpnu zmluvu s predávajúcou H. U. B., predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľnosti - pozemku parc. č. 323/36 - orná pôda o výmere 1645 m², zapísaná na LV č. XXX, nachádzajúca sa v kat. úz. P. I.. Kúpna cena uvedenej nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom, pričom výška tejto kúpnej ceny bola 30.000 Sk. Kúpnu zmluvou zo dňa 12. 10. 2010 žalovaná vedená v KN ako výlučná vlastníčka rodinného domu súp. č. XXX, postaveného na parc. č. 323/70, zapísaného na LV č. XXX predala uvedený rodinný dom svojim rodičom X. W. a B. W. do ich bezpodielového spoluvlastníctva za kúpnu cenu 90.000 eur. Z oznámenia ŠFRB doručeného súdu dňa 27. 02. 2018 (č. I. 840) vyplýva, že výška poskytnutého úveru ku dňu právoplatnosti rozvodu, t. j. k 06. 07. 2001 bola 19.916,35 eura.

15. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 26. júna 2014 č. k. 9Co/201/2013-694) zaujal názor, že rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parc. č. 323/70, zapísaný na LV č. XXX, nachádzajúci sa v kat. úz. P. I., patrí do BSM strán sporu. Poukázal na skutočnosť, že strany sporu ako manželia započali výstavbu rodinného domu na základe stavebného povolenia vydaného Okresným úradom v Leviciach, odbor životného prostredia dňa 20. 05. 1998, z ktorého je zrejmé, že bolo vydané žiadateľom X. D. a jeho manž. U., rod. W.. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd zdôraznil, že rozhodujúcim bol zhodný prejav vôle oboch vtedajších manželov, vyjadrený v žiadosti o vydanie stavebného povolenia na oboch účastníkov konania. Predmetná nehnuteľnosť bola za trvania manželstva i skolaudovaná, pričom z hľadiska posúdenia právneho režimu k nehnuteľnosti nebolo rozhodujúce, že kolaudačné rozhodnutie bolo vydané žalovanej ako žiadateľke o jeho vydanie. Skutočnosť, že rodinný dom tvorí predmet BSM, bola zrejmalá i z výpovede samotnej žalovanej, ktorá pred súdom prvej inštancie vypovedala a prezentovala vôľu oboch vtedajších manželov k spoločnej výstavbe predmetnej nehnuteľnosti.

Odvolací súd v uvádzanom predchádzajúcom rozhodnutí ustálil záver i ohľadne nehnuteľnosti pozemku parc. č. 323/36 - orná pôda o výmere 1645 m² zapísaná na LV č. XXX, nachádzajúca sa v kat. úz. P. I. v tom smere, že aj táto nehnuteľnosť tvorí predmet BSM. Táto nehnuteľnosť bola nadobudnutá účastníkmi konania za trvania ich manželstva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. 03. 1998 do ich bezpodielového spoluvlastníctva a ako bezpodielové spoluvlastníctvo je evidovaná na LV č. XXX. Nesporná skutočnosť, že kúpna cena za uvedenú nehnuteľnosť vo výške 30.000 Sk bola v celom rozsahu uhradená z daru rodičov žalovanej, nemá za následok nadobudnutie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej, keďže bola zrejmalá vôľa oboch účastníkov konania nadobudnúť túto nehnuteľnosť do jej bezpodielového spoluvlastníctva.

16. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne postupoval v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a správne stanovil rozsah BSM, keď určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí nehnuteľnosť - pozemok vedený na LV č. XXX pre kat. úz. P. I., parcela registra „E“ evidovaná ako parc. č. 323/36 vo výmere 1645 m² - orná pôda, ďalej dlh voči ŠFRB vo výške 19.916,35 eura ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvoze. Potrebné však bolo vyhodnotiť zmenu vlastníctva nehnuteľnosti - rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parc. č. 323/70, vedený na LV č. XXX, kat. úz. P. I., obec B. I., keď v konaní bolo preukázané, že kúpnu zmluvou V-3906/2010 zo dňa 15. 10. 2010 žalovaná previedla uvedený rodinný dom na svojich rodičov - X. W., nar. XX. XX. XXXX a B. W., rod. V., nar. XX. XX. XXXX. Napriek tomu, že uvedená domová nehnuteľnosť patrila do BSM - strán tohto sporu a žalovaná predala domovú nehnuteľnosť bez súhlasu žalobcu, správne konštatoval, že žalobca sa relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy v spore, ani v inom konaní nedomáhal. Preto považoval tento právny úkon za platný, pričom súd vzal pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu hodnotu tohto majetku, t. j. sumu 90.000 eur na strane aktív, ktorá suma predstavuje výťažok z kúpnej ceny rodinného domu.

17. K odvolaciemu dôvodu formulovanému žalobcom v podanom odvolaní podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (podľa ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že uvedený odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Ďalej sú to skutkové zistenia, ktoré nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo by malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 a nasl. CSP. Odvolací súd po vyhodnotení uvedeného odvolacieho dôvodu dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, alebo inak nevyšli za konania najavo, alebo by nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp. že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a nasl. CSP.

18. Rovnako odvolací súd nepovažoval za dôvodný ďalší uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci), keď pod právnym posúdením súdna prax zjednotila činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý právny predpis), alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani so zreteľom na zmeny, ktoré priniesla právna úprava účinná od 1. júla 2016 nie je žiaden dôvod pre odklon od uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vo veci (III. ÚS 357/2018 zo dňa 11. 09. 2018).

19. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy na preukázanie, že rodičia žalovanej disponovali tak vysokou sumou peňazí (1.800.000 Sk), nevykonal dokazovanie na preukázanie tak vysokej sumy, buď na účet žalovanej, alebo darovacou zmluvou, prípadne dokladmi o nákupe stavebného alebo iného materiálu, a navyše, súd nevykonal dokazovanie, ktoré navrhoval na preukázanie odvedenia dane z darovanej sumy 1.800.000 Sk. Preto má za to, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno o postupnom prevzatí finančných prostriedkov formou daru od svojich rodičov vo výške 1.800.000 Sk.

Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke poukazuje na výpovede rodičov žalovanej, ktorí vypovedali ako svedkovia (B. W. č. I. 76, X. W. č. I. 79), ktorí sa podrobne vyjadrili k priebehu stavby rodinného domu stranami sporu, keď táto sa realizovala z pôžičky zo ŠFRB vo výške 650.000 Sk, pričom

zvyšok financovali obaja ako rodičia žalovanej, ktorej celkovo na stavbu rodinnému domu poskytli okolo 2.000.000 Sk. Svedkovia v konaní vypovedali, že boli solventní, mali v tom čase hospodárstvo, na ktorom im pomáhal aj žalobca, pričom otec žalovanej 12 rokov robil ako kamionista, kde zarábala slušné peniaze, ako aj dieťa. Svedkovia v konaní vypovedali, že mali našetrené peniaze a z tohto hradili stavbu rodinného domu. Svedok X. W. uviedol, že o darovaní peňazí výlučne ich dcére (žalovanej) spísali aj notársku zápisnicu, žalobca o tomto nevedel, tieto peniaze boli dané dcére, nie žalobcovi. Niečo však žalobca o tom musel vedieť, pretože veci, ktoré sa na stavbu objednávali, hradili oni. V konaní bol vypočutý aj svedok X. W. (č. I. 81 - brat žalovanej), ktorý uviedol, že faktúry a všetky záležitosti okolo stavby rodinného domu financovali jeho rodičia. Peniaze darovali iba jeho sestre (žalovanej), pretože žalobca bol stále pre nich cudzí človek, celý dom financovali jeho rodičia, pretože žalobca to nemal z čoho financovať. Žalobca musel vedieť, že stavbu financujú rodičia žalovanej, pretože on to nemal z čoho financovať. Svedok ďalej uviedol, že rodičia, tak ako dali peniaze jeho sestre (žalovanej), tak aj jemu pomáhali. Z čestného prehlásenia zo dňa 30. 12. 2000 (č. I. 23) vyplynulo, že rodičia žalovanej B. W. a jej manžel X. W. prehlasujú, že darovali svojej dcére (žalovanej) postupne finančnú hotovosť vo výške 1.800.000 Sk, pričom tento finančný obnos darovali výlučne ich dcére na stavbu rodinného domu a na nákup bytového zariadenia a bytových doplnkov. Finančné dary boli výlučne poskytnuté v prospech ich dcéry od roku 1998 do roku 2000, kedy ich dcéra začala stavať rodinný dom so svojim manželom, ktorý vedela postaviť a kompletne zariadiť výlučne len z ich finančných darov. Podpisy na uvedenom čestnom prehlásení sú overené dňa 30. 12. 2000. Samotný žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 11. 03. 2010 (č. I. 224) uviedol, že si pamätá, že financovanie výstavby rodinného domu bolo dojednané so Štátnym fondom rozvoja bývania. Podľa neho zrejme boli čerpané prostriedky z tohto fondu, on však na stavbe pracoval a o papierovanie a vybavovanie peňazí sa nestaral. Preto ani nevedel povedať, čo bolo platené z úveru z fondu, resp. z toho, čo poskytli rodičia žalovanej. Uviedol, že nijaké ďalšie finančné zdroje nemal, tak ako to aj v minulosti uznal a väčšinu finančných prostriedkov dávali svokrovci.

19.1. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu, ktorý spochybňoval žalobca nevykonaním navrhovaných dôkazov na preverenie tvrdení žalovanej, ako aj svedkov - rodičov žalovanej a k výhrade neunesenia dôkazného bremena o postupnom prevzatí finančných prostriedkov formou darovania od svojich rodičov žalovanou, odvolací súd nepovažuje, vzhľadom na vykonané dokazovanie uvedenú odvolaciu námietku za dôvodnú. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 276/2014 zo dňa 09. 06. 2015 spochybňovanie objektívnych výpovedí svedkov a strán sporu iba na základe ich rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali iné objektívne zdokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, keď jediným dostupným prostriedkom je práve iba výpoveď strán sporu, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno žalobcom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí. Úmysel darcu (rodičov žalovanej), že chceli finančné prostriedky darovať len svojej dcére (žalovanej) je potrebné vyhodnotiť aj z okolností, za ktorých k darovaniu došlo. Nepostačí pritom iba posúdenie povahy predmetu, či slúži potrebám celej rodiny, alebo len jednému z manželov, ale je nutné vychádzať z úmyslu darcu (stanovisko NS ČR uverejnené pod R 42/1972). Úmysel darcov bol preukázaný výpoveďou rodičov žalovanej, ktorí vypovedali ako svedkovia, poučení o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčať, ako aj o trestno-právnych následkoch krivej výpovede. O úmysle darcov svedčí aj čestné prehlásenie rodičov žalovanej zo dňa 30. 12. 2000, z ktorej vyplýva, že výlučne žalovanej ako ich dcére poskytli finančný dar na výstavbu rodinného domu, ako aj na nákup ďalších hnutelných vecí. Aj vzhľadom na odvolacím súdom vyššie uvádzanú výpoveď samotného žalobcu je zrejmé, že tento sa nestaral o financovanie rodinného domu, vedel, že finančné prostriedky poskytujú rodičia žalovanej a aj táto jeho nevedomosť je dôkazom o tom, že darovanie finančných prostriedkov darcami (rodičmi žalovanej) sa týkalo výlučne žalovanej. Pokiaľ žalobca tvrdí, že na stavbu spoločného majetku sa vynaložilo niečo aj zo spoločného majetku (resp. z finančných prostriedkov patriacich do BSM), v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol, pričom žalovaná dôkazmi vykonanými v konaní uniesla dôkazné bremeno a preukázala, že zo strany rodičov jej bol poskytnutý finančný dar na stavbu rodinného domu minimálne v rozsahu 1.800.000 Sk v tom čase.

20. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie (doklady preukazujúce vlastníctvo finančných prostriedkov rodičov žalovanej, resp. doklady o nákupe stavebného a iného materiálu, či odvedenie dane z darovanej sumy). Odvolací súd k uvedenému uvádza, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy, ale sám súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Nový procesný poriadok, ktorým je Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní,

a teda aj vykonávaní dôkazov. Súd však nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP). Súd však vždy musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. Pokiaľ však žalobca tvrdil, že súd napriek niekoľkoročnej dĺžke konania, nevykonal ním navrhnuté dôkazy, je potrebné poukázať na pojednávanie pred súdom prvej inštancie dňa 23. 02. 2018, kedy sa strany sporu (vrátane žalobcu) vyjadrili, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že ani prípadné nevykonanie dôkazov navrhnutým žalobcom, na vykonaní ktorých už na poslednom pojednávaní netrval a nenavrhol žiadne dôkazy, nie je možné považovať za postup, ktorým by bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom (R 37/1993).

21. Žalovaná v podanom odvolaní namietala, že kúpnu zmluvou zo dňa 20. 09. 2010 došlo k predaju rodinného domu za kúpnu cenu 90.000 eur, pričom kúpna cena pozostávala z troch súm, a to sumy 59.749,05 eura, t. j. dar, ktorý bol poskytnutý výlučne jej osobe počas trvania manželstva a sumy 29.874,52 eura, ktorá suma jej bola poskytnutá ako pôžička zo strany jej rodičov. Dôvodila tým, že rodinný dom v čase rozvodu manželstva nebol úplne dokončený a práve na dokončovacie práce si zobrala od rodičov pôžičku v sume 29.874,52 eura. Namietala, že zatiaľ čo súd prvej inštancie akceptoval skutočnosť, že rodičia jej darovali sumu 1.800.000 Sk, na druhej strane nezohľadnil sumu 900.000 Sk, t. j. 29.874,52 eura, ktorú použila na dokončenie rodinného domu. Odvolací súd uvedenú námietku žalovanej nepovažuje za dôvodnú.

22. Cieľom dôkaznej povinnosti vyplývajúcej z procesno-právnych ustanovení je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov.

22.1. Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako treba vyporiadať pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom. Tieto pohľadávky a dlhy nepatria pod ust. § 143 OZ do BSM. Súdna prax zastáva stanovisko, že v rámci komplexného riešenia majetkových vzťahov sa zásadne vysporiadávajú aj ďalšie spoločné majetkové práva a povinnosti, vrátane spoločných pohľadávok a dlhov s primeraným použitím ustanovení § 149 a § 150 OZ. Predpokladom vysporiadania týchto spoločných majetkových práv a povinností je, že vznikli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súvislosti s hospodárskym a spotrebným spoločenstvom a že v dobe jeho zániku aj existujú. V rámci vyporiadania BSM teda nie je možné vyporiadať majetkové vzťahy, ktoré sa síce týkajú manželov, avšak nevznikli v súvislosti s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom, okrem, ak ich sami rozvedení manželia neurobia predmetom vyporiadania. Treba však zdôrazniť, že vyporiadanie spoločných práv a povinností sa týka len vzťahov medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb.

23. Odvolací súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala poskytnutie pôžičky zo strany jej rodičov v sume 29.874,52 eura. Žalovaná tvrdila, že uvedenú pôžičku použila na dokončovacie práce rodinného domu, ktorý v priebehu konania predala svojim rodičom za trhovú cenu obvyklú v mieste a čase predaja. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že kolaudačné rozhodnutie na predmetný rodinný dom bolo žalovanej vydané dňa 28. 05. 2001, právoplatné dňa 30. 05. 2001. Z odôvodnenia samotného kolaudačného rozhodnutia vyplýva, že neboli zistené žiadne také nedorobky a vady, ktoré by bránili riadnemu užívaniu stavby a účastníci stavebného konania súhlasili s užívaním stavby. Žalobca v konaní tvrdil, a toto tvrdenie nerozporovala ani žalovaná, ani vypočutí svedkovia, že sa so žalovanou rozišiel dva dni pred nastáňovaním sa do nového rodinného domu s tým, že mali naplánované, že na druhý deň kúpia spálňu, keď dom bol kompletne postavený a boli vykonané všetky murárske, tesárske, vodoinštalčné a iné práce. Potrebné bolo dom už len dozariadať (výpoveď žalobcu na č. I. 50). Samotná žalovaná na pojednávaní konanom ešte dňa 14. 10. 2005 uviedla, že v tom roku (2005) si zobrala pôžičku 400.000 Sk, aby mohla dokončiť schody, dvere a vnútorné zariadenie domu, pričom robila aj zateplenie domu, musela vymeniť kotol a celý systém. Vypočutá svedkyňa B.

W. (matka žalovanej - č. I. 76 spisu) tvrdila, že po tom, ako žalobca opustil spoločnú domácnosť so žalovanou, si žalovaná zobrala ešte pôžičku 500.000 Sk, z ktorej dokončievala dom. Z výpovede otca žalovanej X. W. na pojednávaní dňa 14. 04. 2011 (č. I. 460 - 462) vyplynulo, že žalovanej po kolaudácii na dokončenie rodinného domu pomohli ďalšími 900.000 Sk. Právny zástupca žalovanej uviedol, že suma 900.000 Sk mala byť pôžička pre žalovanú od jej rodičov. Samotná žalovaná proti druhému rozsudku súdu prvej inštancie v podanom odvolaní žiadala zohľadniť iba jednu sumu, a to dar rodičov v sume 1.800.000 Sk. Samotné rozdielne tvrdenia žalovanej ohľadne skutočnej výšky poskytnutej pôžičky zo strany jej rodičov na dokončenie rodinného domu, i vzhľadom na vydanie právoplatného kolaudačného rozhodnutia, spochybňuje vôbec rozsah dokončovacích prác, ktoré, či vôbec, resp. v akom rozsahu bolo potrebné vykonať. Žalovaná preto podľa názoru odvolacieho súdu neunesla dôkazné bremeno o poskytnutí pôžičky vo výške 29.874,52 eura zo strany jej rodičov a nepreukázala ani tú skutočnosť, aký rozsah uvedenej pôžičky investovala do rodinného domu, ktorý patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedených dôvodov odvolací súd k poskytnutej pôžičke zo strany rodičov žalovanej neprihliadol.

Podľa názoru odvolacieho súdu preto nie je dôvodná námietka žalovanej ohľadne kúpnej ceny v zmluve zo dňa 31. 08. 2007, ktorou predala žalobkyňa svojim rodičom predmetný rodinný dom za sumu 90.000 eur, keď uvedená kúpna cena bola určená na základe zmluvnej voľnosti, výšku tejto kúpnej ceny žalobca, keďže nebol účastníkom zmluvy, nemohol ovplyvniť a vyplatenie kúpnej ceny, resp. jej zápočty vo výške 29.874,52 eura titulom pôžičky, ako aj 1.800.000 Sk, t. j. sumou 59.749,05 eura, čo tvoril dar rodičov žalovanej, nemajú podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vyššie uvedené závery, pre právne posúdenie v danej veci relevantný význam.

24. Odvolací súd považoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalovanej, keď namietala, že súd prvej inštancie nezohľadnil sumu 30.000 Sk, t. j. 978,45 eura, ktoré finančné prostriedky pochádzali výlučne z vlastníctva jej rodičov na zakúpenie nehnuteľnosti parcely č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda zapísanej na LV č. XXX, kat. úz. P. I., obec B. I.. Skutočnosť, že finančné prostriedky na kúpu uvedenej nehnuteľnosti poskytli v celom rozsahu rodičia žalovanej, nerozporoval v konaní ani žalobca, ktorý sám v podanom odvolaní navrhuje znížiť jeho podiel o kúpnu cenu uvedeného pozemku. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd jej prikázal do výlučného vlastníctva uvedenú parcelu č. 323/36, ktorá je zaťažená viacerými exekúciami, odvolací súd uvádza, že žalovaná v priebehu konania navrhovala uvedenú nehnuteľnosť prikázať do jej výlučného vlastníctva a navrhovala tak i v podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu súd pri vyporiadaní BSM neprihliadol na exekučné a záložné práva viazajúce k uvedenej nehnuteľnosti, a túto nehnuteľnosť neprikázal ani žalobcovi.

25. Podstatným odvolacím dôvodom oboch strán sporu bol nesúhlas so stanovením výšky vyrovnávacieho podielu, ktorú má žalovaná z titulu vyporiadania BSM zaplatiť žalobcovi.

Odvolací súd, vychádzajúc zo zisteného stavu súdom prvej inštancie a po vyporiadaní sa s odvolacími námietkami oboch strán, dospel k záveru, že z majetku patriaceho do BSM je potrebné prikázať do vlastníctva žalovanej sumu 90.000 eur, ktorá predstavuje kúpnu cenu za prevod rodinného domu, keď v priebehu konania o vyporiadanie BSM bola uvedená nehnuteľnosť kúpnu zmluvou zo dňa 15. 10. 2010 pod V 3906/2010 prevedená ako predávajúcou žalovanou na kupujúcich jej rodičov X. W. a B. W.. Podľa názoru odvolacieho súdu, keďže už domová nehnuteľnosť v čase vyporiadania BSM nebola vo vlastníctve strán sporu, bolo potrebné do výlučného vlastníctva žalovanej prikázať práve kúpnu cenu za prevod rodinného domu patriaceho do BSM. Ďalej bolo potrebné prikázať do výlučného vlastníctva žalovanej aj parc. č. 323/36 o výmere 1645 m² - orná pôda zapísaná na LV č. XXX, kat. úz. P. I., obec B. I. v hodnote 978,45 eura, ako aj pasívum - úver č. 402/6128/1998, vedený v Štátnom fonde rozvoja bývania v Bratislave, ktorý bol ku dňu právoplatnosti rozvodu manželstva účastníkov konania. t. j. ku dňu 06. 07. 2001 vo výške 19.916,35 eura. Žalovanej, ktorá predmetný úver splácala od počiatku, súd uložil zaplatiť zostatok tohto úveru, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol vyčíslený na sumu 8.136,64 eura.

Pri stanovení vyrovnávacieho podielu odvolací súd zohľadnil ako finančný prínos žalovanej na nadobudnutom spoločnom majetku, a to sumu 59.749,05 eura ako dar rodičov žalovanej (v tom čase 1.800.000 Sk). Rovnako zohľadnil sumu 978,45 eura, ktorú na zakúpenie nehnuteľnosti parc. č. 323/36 o výmere 1645 m² poskytli rodičia žalovanej a ktorú sumu opomenul súd prvej inštancie pri stanovení

vyrovnávacieho podielu zohľadniť v prospech žalovanej. Ďalej bolo potrebné zohľadniť výšku úveru zo ŠFRB, ktorý ku dňu právoplatnosti rozvodu predstavoval sumu 19.916,35 eura.

25.1. Hodnota aktív patriacich do BSM tak predstavuje sumu 90.987,45 eura (90.000 eur kúpna cena za domovú nehnuteľnosť + 987,45 eura kúpna cena za parcelu č. 323/36 zaplatená rodičmi žalovanej) a od tejto sumy bolo potrebné odpočítať finančný prínos žalovanej na nadobudnutom majetku vo výške 59.749,05 eura (dar od rodičov), ďalej úver zo ŠFRB vo výške 19.916,35 eura, ako aj hodnotu pozemku vo výške 978,44 eura. Podiel aktív žalovanej po odpočítaní hodnoty výlučného prínosu žalovanej (predstavuje $10.334,606 : 2$) predstavuje výplata vyrovnávacieho podielu 5.167,303 eura + ku ktorej sume je potrebné pripočítať prínos žalobcu 80.000 HUF, ktoré boli darované žalobcovi starým otcom = $463,48 : 2$. Celková výška, ktorú tak žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako vyrovnávací podiel predstavuje sumu 5.399,04 eura, ktorú sumu, vzhľadom na jej výšku, odvolací súd povolil žalovanej zaplatiť do 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

27. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol nanovo i o súdnom poplatku za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva.

27.1. Podľa § 1 písmeno b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, poplatníkom je: obe strany sporu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo jedna z nich podľa rozhodnutia súdu.

27.2. Podľa § 2 odsek 2 citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však nemá žalovaný alebo odporca v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne, alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi a v konaní pred správny súdom.

27.3. Podľa § 7 odsek 8 citovaného zákona, v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je základom poplatku cena všetkých vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a ostatných hodnôt, ktoré sa pritom vyporiadajú.

27.4. Podľa položky 6 písmeno b/ Sadzobníka súdnych poplatkov za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa platí súdny poplatok z predmetu konania. Ak sa konanie skončilo rozsudkom 3% a ak sa konanie skončilo zmierom 1%, najmenej 66 eur, najviac 16.596,50 eura.

Za vyporiadanie BSM tak rozhodnutím odvolacieho súdu vznikla obom stranám povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM podľa § 2 ods. 1 písm. b/, avšak vzhľadom na to, že žalovaná bola v konaní oslobodená od platenia súdneho poplatku, súd zaviazal zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM žalobcu iba v jeho rozsahu, a to vo výške 1.364,75 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet súdu prvej inštancie (3% z čistej hodnoty BSM 90.987,45 eura : 2).

28. Podľa § 396 odsek 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

28.1. Podľa § 255 odsek 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28.2. Podľa § 255 odsek 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, príp. vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania pri vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov CSP neobsahuje žiadne výslovné pravidlo, ktoré by v konaní vynímalo z pôsobnosti § 255 CSP neobsahuje. Všeobecne sa pritom uznáva, že výnimky z pravidla je nutné vykladať skôr reštriktívne, než extenzívne. Pri podaní BSM je teda namieste vychádzať z § 255 CSP a uplatniť základné pravidlo, a to je zásada

úspechu vo veci. Pre úvahu súdu o náhrade trov konania má význam okolnosť, že súd v týchto sporoch nie je viazaný návrhom na vyporiadanie, a teda môže veci, ktoré procesné strany navrhli, zahrnúť do BSM, vykladať inak a má táto skutočnosť samozrejme pri úvahe súdu o náhrade trov konania význam. Podľa stanoviska najvyššieho súdu Rc 42/1972, ktoré je stále aplikovateľné a vyslovuje názor, že pokiaľ súdy vidia procesný úspech alebo neúspech oboch manželov v tom, akého veľkého podielu sa im zo spoločného majetku dostane, ide o postup, ktorý zodpovedá tomu, že súdy nie sú návrhom na vyporiadanie BSM viazané pri rozsahu zisťovania BSM a jeho vyporiadania.

Rovnosť podielov pri vyporiadaní BSM je iba jedným z hľadísk pri posudzovaní úspechu strany v konaní. Je tiež potrebné prihliadnúť i k požadovanej a skutočne priznanej výške vyrovnávacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie. Pri rozhodovaní o náhrade trov je možné prihliadať aj na postoj oboch strán v priebehu súdneho sporu.

Odvolačný súd pri rozhodovaní o trovách konania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadnil samotný charakter tohto konania, v ktorých súd nie je viazaný návrhom na vyporiadanie, ale aj postojom oboch strán k samotnej veci. Zatiaľ čo žalobca v konaní spochybňoval dar žalovanej, resp. jej rodičov vo výške 1.800.000 Sk v tom čase a žiadal vyplatiť vyrovnávací podiel bez zohľadnenia tohto daru, žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobcovi neprináleží žiaden podiel z titulu vyporiadania BSM. Na týchto stanoviskách zotrvali strany sporu až do vyhlásenia dokazovania za skončené. V danom prípade nebolo možné konštatovať jednoznačný úspech alebo neúspech tej ktorej strany, a keďže predmetom bolo vzájomné vyporiadanie vzťahov zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale aj vzhľadom na samotný postoj strán v priebehu konania, odvolací súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).